

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmmæ Virtvtvm, Ac Vitiorvm , Tomus ...

Guilelmus <Peraldus>

Lvgdvni, 1585

De peccato murmuris, & ordine dicendorum de eo, & de his quæ faciunt
ad eius detestationem Cap. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46161)

apparuit impugnatio leuior. Cui abbas Parmenes. Quādo
 cogitatio te arripuerit, dic: Ego causam non habeo, blasphemā
 tua fit super te, o fatā. Hāc enim causam anima non vult
 nūtur in verbis duplex causa, propter quā nō fit tantū petitiō
 in hac blasphemia, sicut multi credūt: nō enim habet delectatiō
 cogitatio blasphemiae propter quā ipsa placeat homini
 sed vehemēs timor offensa diuinā adducit cogitationes tales.
 Sicut homini timido in tenebris existētī & solitario, velis nō
 adducit timor terribilia ad cor suū, & nimius amor quē habet
 mater ad filiū, adducit ei memoriā ipsi⁹ quādo defunct⁹ est.
 cet etiā ipsa nolit. Præterea diabolus, quā scit quod displicet viro
 isto cōuiciū, & cōtumelia Dei, interdū loquitur cōuicia Dei in
 mine, ipso homine audiente: & blasphemia illa diaboli est, non
 hominis, & meretur homo in hoc, quod displicet illi blasphemā
 la, & hæc duo insinuantur exemplo prædicto, cum dicitur bla
 phemia tua: & cum dicitur. hanc enim causam anima nō vult
 Summū autem remedium contra vitium hoc, est occupatiō
 quæ animū impleat, & contemptus blasphemiae talis. De
 enim homo parum appretiare cogitationes tales.

*De peccato murmuris. & ordine dicendorum de eo. & de his quæ
 faciunt ad eius detestationem* CAP. II.

Sequitur de peccato murmuris. Est autē murmur, oblectatiō
 in debito modo facta contra Deum vel factū alienius. Spe
 liter autē dicemus de murmure quod fit cōtra Deum, vel cōtra
 eū qui est loco ipsius. Dicemus autē hoc modo de hoc peccato
 ¶ Primo ponemus ea quæ possūt valere ad detestationē ipsius
 ¶ Secundo tangemus diuersas diuisiones murmuris. ¶ Tertio
 rō specialiter agemus de murmure claustraliū. ¶ Quarto
 remediis contra peccatū murmuris. ¶ Ad detestationē vobis
 ius peccati possunt valere verba sacrae scripturæ quæ dissuade
 nobis hoc peccatū, vt est illud Sap. 1. Custodite vos à murmurati
 tione quæ nihil prodest. Murmur quod fit cōtra ea quæ Deo
 cit nihil prodest homini, imò plurimū nocet. Nō enim propter
 murmur cessat tribulatio: sed quod potuit esse meritōriū,
 præter murmur fit demeritoriū. Inquinatur homo vñ debuit
 dati, & destruitur vnde debuit emēdari. vnde. Destruisti eum
 emūdatione, vel emēdatione. Itē Job 6. Nolite murmurare
 cē. & 1. Cor. 10. Neque murmur aueritis. & ad Phil. 2. Omnia
 cite sine murmuratiōib. & 1. Pet. 4. Hospitales inuicē sine
 muratione. ¶ Secūdo possunt valere ad detestationē hui⁹ peccati
 ti, exēpla. Vt est exēplū Christi, de quo Esa. 53. Quasi agnus
 filium

ram tondente se, obmutescet; & exēpla sanctorū, de quibus can-
tat ecclesia, Non murmur resonat, non querimonia: & iterum,
Ecce homo sine querela, & Sap. 8. Propterans homo sine quere-
la deprecari pro populis, proferens seruitutis suæ scutū oratio-
nem, & per incensum deprecationē allegās, restitit iræ, & Lucæ
1. legitur de Zacharia & vxore sua, quod erant iusti ambo ante
Deum, incedentes in omnibus mādatis & iustificationibus Do-
mini sine querela. ¶ Tertio potest valere ad detestationē huius
peccati hoc, q̄ murmuratores maledicti sunt. Vnde Eccles. 28.
Sufurro & bilinguis maledictus. Multos enim turbauit, pacem
habentes. ¶ Quarto potest valere ad detestationem huius pec-
cati hoc, q̄ murmuratores odibiles sunt Deo. Vnde ad Rom. 1.
Sufurrones & detractores Deo odibiles. ¶ Quinto potest valere
ad detestationem huius peccati hoc, q̄ nescimus quid nobis
magis expediat. Alicui enim magis expedit aduersitas quam
prospertitas: ideo nullus de aduersitate murmurare debet. Vnde
Eccles. 39. Nō est dicere, hoc melius illo est. Omnia enim tēpore
suo cōprobabuntur. ¶ Sexto potest valere ad detestationē huius
peccati hoc, q̄ quum simus filij Dei, & ratione creationis & re-
demptionis, ideo nō debemus murmurare quicquid placeat si-
bi facere de nobis. Bern. Iuste sibi vēdicat meam vitam, qui pro
mea posuit suam. Apost. Rom. 14. Siue morimur, siue viuimus,
Dñi sumus. Idem: Empti estis pretio magno, gloriificate & por-
tate Deum in corpore vestro. 1. ad Cor. 6. Aug. Scit celestis me-
dicus quid nobis daturus sit ad consolationē, & quid subtractu-
rus ad exercitationē. Nō enim homo sine causa iumento suo ci-
baria detrahit. & Esa. 45. Væ qui cōtradicit factori suo, & post,
Nunquid dicit lutū figulo suo, quid facis? & 29. Peruersa est hęc
cogitatio, quasi lutū contra figulū cogitet, & dicat opus factori
suo, Quid fecisti me? ¶ Septimo potest valere ad detestationem
huius peccati vindicta quæ Dominus legitur sumpsisse de pec-
cato isto. legitur Num. 12. quod Maria soror Moyſi lepra per-
cussa est, propter peccatū murmuris. Propter peccatū illud Da-
than & Abirō à terra sunt absorpti, vt legitur Num. 16. & Core
igne cōsumptus est: vt legitur ibid. Propter peccatū etiam istud
misi Dñs ignitos serpentes in filios Israël. Propter peccatū
istud maior pars filiorum Israël in deserto periit. vnde Num. 14.
Omnes qui numerati estis à xv. annis & supra, & murmuratis
cōtra me nō intrabitis terrā super quam leuaui manum meam
vt habitare vos facerem, præter Caleb filium Iephone, & Iosue
filium Nun. Murmurante etiā populo contra Dominum de la-

bore, ignis Domini deuorauit extremam castrorum partem, legitur Num. Et, uti breuiter dicam, sicut dicit auctoritas, Nere Deū magis offendisse dictus est populus ille, quam murmurando. De pœna etiam murmurantium in futuro, dicit Ioh. epistola sua: Hi sunt murmuratores, querulosi, secundum desideria sua ambulantes. Et præmittit pœnam, dicens: Quibus pœcella tenebrarum seruata est. Grego. Regnum caelorum nemo qui murmurat, accipit: nemo qui accipit, murmurare potest.

¶ De tribus diuisionibus murmuris.

SEQUITUR de diuisionibus murmuris. Quarū tres potest sufficiat. ¶ Prima talis est. Est murmur inuidiæ, murmur depebiæ, murmur auaritiæ, murmur impatientiæ, murmur sanæ conscientiæ. De primo sic legitur Matt. 20. Et accipientes, murmurabant aduersus patrē familias, dicentes: Hi nouissimi vna hora fecerunt: & pares illos nobis fecisti, qui portauimus pœdus & æstus. De secūdo legitur Luc. 7. Vidēs Phariseus, qui vocatrat eū, ait intra se: Hic si esset, ppheta, sciret utique quæ & qualis est mulier quæ tægit eū, quia peccatrix est. De tertio legitur Ioan. 12. Quare hoc unguentum non venditur trecentis denariis? De quarto Num. 11. Ortum est murmur populi, quod dolentium pro labore, contra dominum. Quintum murmur, quando aliquis murmurat de hoc quod aliquis iniuste vituperat eum ad hoc quod contra Deum est. Et illud murmur videtur esse significatū per murmur asinæ murmuratis cōtra Balaā. De qua legitur Num. 22. Apertuit Dominus os asinæ, & locuta est, Quid feci tibi? cur percutis me? Ecce iam tertio videtur cogere Balaā asinā ad id quod erat cōtra Dñi voluntatem. Ad hanc speciem pertinet murmur conscientiæ murmuratum contra peccatum. ¶ Item potest diuidi murmur in murmur bonis quæ conferimus, & murmur de illis quæ sustinemus. Primum murmur dissuadetur Eccl. 18. vbi legitur, In bonis ne querelam, & in omni dato ne des tristitiam mali verbi. De murmore legitur Eccl. 10. Vir prudēs & disciplinatus non murmurabit correptus. Prudēs est qui futura præuidet, scilicet pœnia & tormēta, & talis, nō murmurat de flagello. Libētis virgā tolerat quæ à gladio pœnæ æternæ eū cōseruat. Patiens etiā ab eo sustinet flagellari, quo caelestē hæreditatē expectat. Disciplinatus etiā quod circa utilitates tribulationū est instruitur, similiter non murmurat de correctione. ¶ Tertia diuisionem murmuris est in murmur cōtra Deū, & murmur contra proximum. Murmur vero cōtra Deū multiplex potest esse: sicut de inuidia

care, vel de paupertate, vel de tēporis importunitate, vel de pſperitate malorū, & de aduerſitate bonorū, & ſimilibus: Valde fatuū eſt murmurare de infirmitate, cū vtilior ſit frequētius infirmitas, quā ſanitas. Vnde in Vitis patrū cū quidā pereret à Ioāne eremita, vt à terriana ſanaretur: ipſe reſpōdit, Rē neceſſariā tibi cupis abiicere. Vt enim corpora intus, ita animā lāguoribꝫ purificātur & caſtigationibus, & tamē poſtea dedit ei oleū benedictū, & ſanatus eſt. Itē quidā miles rogauit quēndā ſanctū virum, vt à morbo liberaret eū precibus ſuis. Sed audito ab eodē qꝫ melior eſſet in ægritudine quā in ſanitate: dixit vir ſanctus, Oro Dominum vt ſeruet te in ſtatu, in quo magis humiliēris.

¶ Fatuū etiā eſt de paupertate murmurare, cū ſciamus pauperes electos eſſe ad regnū aternū. Iac. 2. Nōne Deus elegit pauperes in hoc mundo, diuites in fide, & hæredes regni? ¶ De importunitate etiā temporis fatuū eſt murmurare. Et propter hoc qui facit, nunquam pacē habebit, Vnde Iob 9. Quis reſtitit ei, & pacem habuit? & propter hoc quia Deus ſcit melius quid expediat mūdo, quē ipſe habet regere, quā alius, & quandoqꝫ expedire videntur quæ nō expediūt. Vnde quidam eremita ſeminauerat olera, & viſum eſt ſibi pluuiā neceſſariā eſſe oleribus ſuis, & petiit à Deo, & obtinuit. Deinde viſum eſt ei ſerenitatē neceſſariā eſſe oleribus ſuis, & petiit, & obtinuit: & vt breuiter dicam, tale tēpus dedit ei Dominus quale voluit, & tamen nec vnum olus de terra exiuit: qui credens vniuerſalem defectum olerū in anno illo, patienter ſuſtinuit. Sed cū declinaſſet ad domum eremite alterius, & pulcherrima olera ibi vidifſet, multū admiratus eſt. Et enarrauit eremite illi quæ ei acciderant. Cui eremita reſpōdit: Meritō hoc aduenit tibi: putabas te ſapientiorē Deo, qui ei indicabas quid facere deberet. Ecōtrario verō magnæ pacis occaſio eſſet, & quandoqꝫ etiam magnæ abundantia bonorū temporalium, ſi quis voluntatem ſuam in talibus voluntati diuinæ conformaret. Vnde refertur de quodam agricola, qꝫ ſemper habebat in agris & vineis ſuis vberiores fructus quā alij. Et cū requireretur à vicinis quare hoc eſſet: reſpōdit, nō eſſe hoc mirū, ſi fructus vberiores haberet, cū ſemper haberet tale tempus, quale ipſe vellet. Super quo cum alij mirarētur, & inquirerent quomodo hoc eſſet: Reſpōdit, Ego nunquam volo aliud tempus habere quā Deus veſit, vnde cū tale ſit tempus, quale Deus vult, ſemper habeo tale quale ego volo. In pace magna erat vir ille, quia voluntatē ſuā cōformauerat voluntati diuinæ. Et propter hoc bonorū tēporaliū habebat.

bar abundantiam. Cum artifices ita offendi soleant, quando
struuntur in operibus in quibus ipsi periti sunt: non est mirum
si multum Deus offendatur, quando de operibus suis ita à quibus
cunque diiudicatur. Non est aliquis artifex, qui non offendatur
tur ultra modum, si de operibus suis tantum diiudicaretur, sed
iudicatur de operibus Dei. ¶ De prosperitate verò malorum
aduersitate bonorum, multum videtur murmurasse sancti. Vnde
Iob 21. Quare impij viuunt, sublimati sunt, confortatiq; super
uitijs, &c. Iere. 12. Quare via impiorum prosperatur, bene est
nibus qui prauaricantur, & iniquè agunt? Et in Psal. Mei autem
moti sunt pedes, quia zelauit super iniquos pacem peccatorum
videns. Et Habacuc 1. Quare respicis contemptores, & facies
cuscate impio iustiore se? Et in Psal. Usque quo peccatores
mine, usque quo peccatores gloriabuntur? Et Malac. 3. Vanus est
qui seruit Deo: & quod emolumentum, quia custodimus pre
cepta eius? Sed cessat murmur illud, si quis respiciat causas
quare hæc fiat. Fidelis medicus ægro desperato uniuersa con
dit quæ ipse appetit. Ægro verò, de cuius salute spes habet
multa negat. Sic Dñs reprobis abundantiam bonorum temporaria
tribuit, ut si qua bona egerint, in mundo isto mercedem recipiant.
Et secundum Greg. Ille successus bonorum temporalium signum est
æternæ reprobationis. Similiter secundum Greg. mactandi vituli
in liberis pascuis relinquuntur, seruandus iugo premitur: ita nu
per amena prata ad foueam, bonus per aspera ad patriam vituli
Omnia mala pœnæ sine murmure toleranda sunt, quia iusto Deo
iudicio & ordinatione eueniunt. E ecl. 8. Non iudices contra
dicem, quoniam secundum quod iustum est iudicat.

¶ De murmure claustralium.

SEQUITUR de murmure claustraliu. De quo specialiter
rangemus, quia hoc peccatum multum infestat claustrales. Peccatum
murmuris quoadmodum fuit Iudæorum, sed modo dicitur esse monachorum.
choru. Notandum ergo, quod claustralis murmuratio de cibo vel potu
deficit in ipso principio belli spiritualis. Principium belli spiri
tualis est contra gulam. Vnde super Mat. 4. dicit Glo. In pugna
si prius contra gulam agitur: quia nisi hæc prius refragetur, non
stra contra alia vitia laboratur. Talis claustralis in primo con
stitu dicit ultimum verbum siue malum verbum, ab ancilla dei iustus
ne scilicet. Quod magna vilitas est. Hiero. Nihil vilius quam
carne vinci. Cuius de viro iusto ceteretur: Ecce homo sine querela
verus Dei cultor. De tali claustrali dici potest: Ecce homo
nus querela, veteris sui cultor. Tales enim non Domino Iesu Christo

sed ventri suo seruiūt, secundū verbū Apost: ad Rom. 16. Ipsi de ventre suo Deū fecerūt, iuxta illud Philip. 3. Quorsū Deū vētes est. Dum verò mutatur p̄fetur; quali pater noster, Deī sui, scilicet ventis, dicit. Ipsi etiā vasa vacua à gratiā Dei se ostendunt, dum intus in eis resonat, & dum ad ignē tribulationis crepat, satis apparet q̄ aqua diuinā gr̄atiā in eis nō sit. Ad literam: olla vacua ad ignē crepat, & doliū vacuū multum resonat, pleniū verò nō sic. Isti enim debēt domino escam apponere cū gr̄atiā falsa hilaritatis. Hilarem enim datorem diligit Deus, iuxta verbū Apost. 2. ad Cor. 9. Ipsi fel mutati in escā eius ponūt pro falsa, vt verē Dominus possit de eis dicere: Dederūt in escam meam fel, quasi nō legerint de Domino, q̄ cū gustasset acerem felle mistum, noluit bibere. Tales respiciunt retro sicut vxor Loth, & in statuam salis vertuntur. Statua videri esse hōmō, & non est sic. Tales videntur monachi esse; & non sunt. Vnde Pastor in Vitis patrū: Qui querulosus est, monachus non est. Claustralis murmurās, est rota nō bene vncta vnctiōne gratiā, & ideo murmurat sicut rota cārrī. Vnde Ecclesiā. 33. Præcordia fatui quasi rota cārrī. Claustralis etiam murmurans omne bonum claustrī dat pro modico fœni ad opus iumentū sui. Omne bonū claustraliū est pax. Vnde super illud; Pax super Israël dicit expositō, omne bonum vno verbo dixit. Claustralis etiam murmurās intromittit se de hoc quod ad ipsū nō pertinet. Ipse enim iam suus nō est, sed Dei vel abbatis sui. Nec solū Dei est ratione creationis vel redēptionis: sed etiam ratione suā redditionis. Vnde quādo se intromittit de se, de re aliena se intromittit. Vnde Bern. Qui curam vestri semel nōbis cōmissistis, quid adhuc vos de vobis intromittitis? Claustrali murmuranti dicit Dominus illud Ioan. vlt. Quid ad te: tū me sequere. Claustralis etiā murmurans, authoritate propriā vult dispensare sibi de cruce religionis, quam assumpsit, contra omnia iura. Bernar. Suspecta est mihi, fateor, tua ipsius dispensatio, & vereor tibi illud sub tegmine & nomine discretionis à carnis prudentia. Claustralis etiam murmurās Christo postposito, discipulus factus est Galeni. Vnde Bernar. Dominus docet perdere animas, Galenus & Hypocrates saluate: cuius consilio potius acquiesces: aut cuius vis esse discipulus? Idem: Puta te quæso monachum, nō medicū: nec de cōplexione iudicandū, sed de professione. Claustralis etiam murmurans, quēdam cæcū qui eum in foueam multoties præcipitavit, ducens sibi constituit. Iste cæcus est proprius sensus, qui in foueam peccati mul-

roties præcipitavit, quem tamē adhuc vult sequi. Talis claustralis ad Deum tergum vertit, & ad iumentum suū faciem, potius eligens voluntatem facere sui corporis, quā Dei. Ipse etiā vult æquē abundanter victū & vestitum habere in præsentī, sicut illi qui nullam aliam retributionē expectant in futuro, quasi pro nihilo reputet terram desiderabilem quæ ei pro mercede data est, cum tamen consuetudo communis habeat, quod operariis, quibus magna merces soluitur, in vespere de victu nō provideatur: aliis autem, quibus alia merces in vespere non soluitur, provideatur. Mirari debent qui vident claustralem murmurantem, quasi si viderent iumentum loqui, cum claustralis iumentum debeat esse, iuxta illud, Vt iumentum factus sum apud te. Vnde cū quidam volens ingredi religionem, quæretet à beato Bernardo, quid sibi maximē esset necessarium: ipse dixit eis. Vis esse asinus? Illo quærente, quomodo posset hoc esse: respondit, Qui vult esse in religione, debet quodlibet opus sibi iniunctū facere, indifferenter comedere. & is est modus asini. Sed in quibusdam claustris ad eō assueti sunt huic monstruositati, quod nō paucis cum audiūt claustrales murmurare. Sicut dicitur de Balaam, quod ad eō assuetus erat monstris, quod nō expauit ad vocem asinæ. In hoc casu videtur claustrali licitum murmurare, quādo scilicet præcipitur ei aliquid voluntati diuinæ contrarium. In simili etenim casu asina Balaam murmurauit. Item cum murmur sit loquuta veteris hominis, verus autem homo mortuus debet esse in claustris: mirandum est de murmure claustralium, ac si mortui homines loquerentur. Claustralis debet esse mortuus mundo, & iā habet sudarium indurum. Habitus enim claustralium sudarium eorum est, cum in eo sepeliantur. Monachi etiam cum benedicuntur, non debent loqui per nouem dies, in signum quod mortui sunt: ideo murmur omnino longe debet esse à claustralibus, quicquid eis fieret, sicut à mortuis hominibus.

¶ De quatuor remediis contra peccatum murmuris.

SEQVITVR de remediis cōtra peccatum murmuris. Et possumus contra hoc peccatum quatuor remedia assignare. Primum est exemplum Christi. Vnde August. Omnia terrena contempnit homo Deus, vt ab omnibus contemnenda mōstraret, & omnia aduersa sustinuit, vt sustinenda doceret, vt nec in illis quæreretur felicitas, nec in istis timeretur aduersitas. Secundum remediū est, quod homo cogitet murmur quod fit de malo pœnæ alicui illato, murmur esse contra Deum, cū omne malum pœnæ à Deo sit. Vnde Exo. 16. Non cōtra me murmur est istud. Sed

sed contra Dominum. Et Num. 14. vsquequo multitudo pessima
 murmurat contra dominum? Ideo quicquid infertur à persecu-
 toribus, patienter tolerandum est, & potius debet homo habere
 ocalum ad Deū, qui habet persecutorem in manu sua, quàm ad
 ipsum persecutorem. Cuius formam dedit nobis Dominus in
 cruce, quando dimissis persecutoribus dixit: Deus meus, Deus
 meus, ve quid deliquisti me? Mat. 27. Vnde super illud, Timeat
 dominū omnis terra. dicit Aug. Si creaturæ sequant, Deum timeat,
 non illas: quia omnia sub ipso sunt. Item gl. Cupiditatem nocē-
 di per te habes, potestatem autem nocendi, si ille non dat, non
 habes. Ideo Deus homo ante hominem stans ait Ioā. 19. Non ha-
 beres in me potestatem, nisi esset tibi datum, desuper. Nec etiam
 ipse diabolus vel vnam ouiculam potuit tollere viro sancto Iob
 nisi prius diceret, Mitte manum tuam: hoc est, da potestatem.
 ¶ Tertium remedium est, quod homo cogitet intentionem, qua
 Deus permittit filios suos aduersitatibus flagellari. Qui enim ma-
 gnum amorem cogitaret, ex quo dominus filios suos flagellat,
 ipse non murmuraret. Vnde Greg. Ille solus de flagello murmu-
 rat, qui causam percussoris ignorat. Et Apo. 3. Ego quos amo, ar-
 guo & castigo. ¶ Quartum remedium & præcipuum est gratia
 Dei. Cum enim murmur provenit ex defectu celestis vnctionis
 in corde hominis, summum remedium est postulare vnctionē
 celestis gratiæ, vt faciat murmur istud cessare, & non vnctionē
 carnalis voluptatis, quæ licet ad tempus murmur cessare faciat,
 tamen in posterum magis reddit querulosum. vnde ab Heb. vlt.
 Optimum est gratia stabilire cor, nō esse, quæ non profuerunt
 ambulanti in eis. Aequè de facili posset homo impetrare à
 Deo gratiam per quam talia contemneretur, si quis ex corde eā
 peteret, sicut ab homine ea pro quibus murmurat. Sen. Quare
 potius impetrem à fortuna quod det, quàm à me ne petam?

*De defensione proprii peccati, & de his qua possunt valere ad eius
 detestationem.*

CAP. III.

Sequitur de tertio peccato linguæ, scilicet de defensione pro-
 prii peccati, quo vitio multum laborat hominum genus, q̄
 figuratum est Ge. 3. vbi legitur de parentibus nostris, quod cum
 cognouissent se esse nudos, cōsuerunt folia ficus, & fecerunt sibi
 petizomata. ¶ Ad detestationē huius peccati, Primo possunt va-
 lere verba sacre scripturæ dissuadentia illud ad Rom. 12. Non
 vosmetipsos defendentes charissimi. Et super illud, Nolite exal-
 tare cornu, dicit Gl. Si iam fecistis iniquitatem per cupiditatē,
 non defendatis per elationem: ¶ Secundo possunt facere ad hoc